

ΔΙΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εξ τοῦ προηγούμενοῦ)

Καὶ ἡ Ματρένα ἔσαιε νὰ σηκωθῇ
Μὰ ρ Ρουλταμπῖλ, τῆς ἕσπειδη δινατά^{τη}
τὸ μπάτσο καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ με-

νῃ ἀλληγορίη!

—Σᾶς είτα νὰ μὴν κινήθητε!

—Μό τότε πέτοτε μου, τί κιντάζετε ἔτσι;

—Κιντάζω τὸ μέρος ἀτ' τὸ δύον μπορεῖ κανεῖς νὰ μην στὸ διω-
μάτιο τοῦ στρατηγοῦ, διὸν εἰνεὶ ὅλα κλεισμένα. Μή γνωρίζετε πώσο,
κυρία...

—Μὰ ἀπὸ τοῦ; ἀπὸ τοῦ μπορεῖ νὰ μην κανεῖς;

—Ἀπὸ τὴν πόρτα;

—Πούσας;

—Τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ στρατηγοῦ ποὺ βγάνει στὴν σκάλα
τῆς ἑπτασίας.

—Μᾶ εἶναι κλειδωμένη καὶ σηκωθεῖν.

—Μποροῦν νὰ φτιάξουν κι' ἄλλο κλειδί;

—Κιν' ὁ σύντοτος ποὺ εἶναι περιουμένος ἀπ' ὃ μὲν σα;

—Μποροῦν νὰ τὸν τραβήξουν ἀτ' ἔξοι.

—Ἄδικατον!

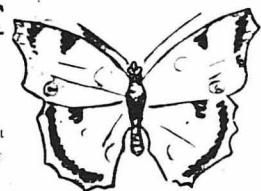
‘Ο Ρουλταμπῖλ, ἔβαιε τὰ δύο κέρδα τον ἀτάνω στους ὕδωρες τῆς
Μετρένας καὶ εἴτε τεντόντας κάθε σύλλαβη: «Τὸν τρόπον
εἴσοδον ἔχει...»—Μᾶ εἶναι ἀδύνατον... Διαμαρτυρήθηκε ἡ Ματρένα. Σᾶς τὸ ἐπα-
ναλαβάνω,—Κυρία, αὐτὸς ποὺ κάνων οἱ μηρεγονιαὶ σαζ μὲ τὸ σύρτη δὲν εἶνε
τύπος καινούργιο. Εἰναιὲ οινηθεμένο κόπτο ποὺ τὸ χρησμούσιον
συγχάνει οἱ ποντικοὶ τῶν ξενοδοχίων τῆς Εργασίας. Φτάνει μόνο μᾶ
μικρῷ τούτα, πάγκους καμφίστας, ἀνοιχτήνη στὴν πόρτα στὸ δύον
σύρτη!—Θεέ μου! εἴτε ἀναστενάζοντας ἡ Ματρένα. Δὲν καταλαβαίνω τί-
ποτε ἀτ' ὅσα μοῦ λέτε μὲ αὐτῆς τὴν τρύπανην. Εξηγηθῆτε, μικρό μου
υτοῦσοῦ;—Ο ποσέστε με, είτε ὁ Ρουλταμπῖλ, ἔσοντας πάντα, προσφράμενα
τὰ διελεύματά τον. Αὐτὸς ποὺ θύει νὰ μην μεσοῦ, γινεῖ μέο στὴν
μικρῇ τούτα ἐνια λεπτό μεράντιον σέρμαστην ἄσων τοῦ δύον ἑπτά-
γχει μια αιχμὴ ἀπὸ ἀπούλα. Λέγω κομπούτεσσον. Μ' ἔννα τέτοιο ἐργαλεῖο
εἶνε παιγνίδια, ἵνα ἡ τρύπα ἔχει γίνει στὴν θέση ποὺ πέται, νὰ δηλ
κανεῖ ἀτ' ἔξοι τὸν ἐστιεργικὸν σύρτη, νὰ τὸν γιτάσσῃ, νὰ τὸν τρα-
βήσῃ καὶ ν' ἀνοίξῃ...—Ω! Ω! ἔσανε ἀναστενάζοντας ἡ Ματρένα, ἡ ὄποια εἴχε
γίνει κατάχλωμη. Καὶ αὐτῆς ἡ μικρή τρύπα;

—Υπάρχει!

—Τὴν ἀναστάλημάτε;

—Ναι, ἀπὸ τὴν πόρτη στιγμὴ
ποὺ βούσομα ἔδομ...—Ω, ντομούσοι... εἴτε ἡ Μα-
τρένα. Πᾶς εἶνε δινατάρος αὐτό,
ἄγος δὲν ἀνέβινετε στὸ δωμάτιο
τοῦ στρατηγοῦ παρὰ μόνο τὴν νύ-
χια;—Ναι, ἀλλά, ἀνέβηρα πολὺν νο-
γετεῖσα τὴν μικρή σαλά τῆς δινη-
στιας ποὺ βρήκε στὴν κλειστή
λόρδα μὲ τὴν τρύπανη. Καὶ θά-
εις πᾶν ἀμέσως γατί. «Οτεν μὲ
ἰστιγαραν γιὰ πόρτη φορά στὴ
βίλλα καὶ μὲ παραπολούσιούσατε
κυριωμένη πίσω ἀτ' τὴν πόρτα.
Ξέρετε τὶ κιντάζει ἐγώ, ἐνδὸν
κανόνων πάο καταγνώμων ἀπο-
κλειστικά νὰ τρόπῳ τοῦς μεζέδες
οὓς ἀτ' τὸ μπονέψε; Τὸ πρόσφα-
το ἔγος γινακιών μποτινών...
Τὰ ἔγην αὐτὰ φανόντουσαν κα-
θαρά, γατά εἴχε γειθεὶς μετάρα κον-
τά στὸ μπονέψε καὶ τὰ τὰ μποτινά
ποὺ τ' ἀφηκαν εἴχαν πατήσει σ'
αὐτῆς κι' ἔτοι τὰ ἔγην τους ἴσσαν
καθαρά στὸ παρχέτο... Διενη-
νόντωνσαν πρὸς τὴν πόρτα τῆς
ὑπερσοίας ποὺ εἴχε μετένει μοσ-
χωτήν καὶ ἀπὸ καὶ ἀνέβηντα στὴ
σκάλα τῆς ὑπερσοίας. Ἐπειδή
μοῦ εἴχε πεῖ δι Κουτσάραν διτὶ η
σαλά αὐτῆς ήταν ἀπαγορευμένη— “Ω! ὧ! ἔσανε ἀραστερόζοτας ἡ Ματρένα, ἡ
ὄποια εἴχε γίνει κατάχλωμη.τοῦ ἀλογού, γι' αὐτὸς μοῦ ἔσανε ἐντάνωσι
τὸ πρόσωπο. Ποιός μποροῦσε νὰ τίχε
ἀνέβη σ' αὐτή;—Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ ἔτιτας τίτοτε; τὸν διέκοψε ἡ Ματρένα. “Ω!
ἄν τοῦ ηὔσεσθαι αὐτό...”

—Δὲν σας είτα μποτε γιατὶ δὲν σας γνώριζα ἀπόμα...

—Δύστιστος καὶ ἀρατημένες δαιμόνια... Θὺ δὲ κάνετε νὰ πεθάνω!
Δὲν μποτοῦ νὰ βιωτάζεις πιά... Πάμε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ
στρατηγοῦ... νὰ τὸν ξυπνήσουμε!—Μείνετε ἔδομ... Μείνετε εἰτα μάζην τίτοτε.
Αὐτὸς τὸ ἔγος μὲ ἀνεστάτωσε... Ἐτομάστηκα νὰ τὸ ἀσολούθησα
μὲ τὴν ἴδια στιγμὴ μηράτε σεῖς μέσα στὴν τραπέζανισσα... “Ως τόσο,
τὸ πρόσωπο δὲν ἔπασε νὰ μ' ἀπασχολή καὶ, ἀρόγετος, διὰς μπορεῖσα
νὰ ζευγόντη ἀπὸ τὴν τραπέζανισσα, δὲν ἱσχύσα πολὺ ἀρρώστησα
μόνος μου στὴν σαλά τῆς ὑπερσοίας κι' ἀνέβηκαν πάντα κι' αὐτὸς ποὺ
θὰ εἴη τὸν ἀνεράθημα μόνο μας τὸν πόρταν...—Τί... Τί... Ναι, δὲν μοῦ μήνηστε ἀπόμα γιὰ τὴν εἰσόπτεια
τῆς ἀνδρεδούμενῆς ποὺ προσέτει νὰ ζωνυχίση, διπος μοῦ ἔτιτα...—Τόσα! Τόσα!.. Τὸ βράδιο ποὺ μέσαντας στὸ δωμάτιο τοῦ
στρατηγοῦ, ἔξεστας τὸν σθότη τῆς πόρτας, γωγίς σεῖς ν' ἀπέτιληθῆτε
τίτοτε καὶ τότε βεβαώθησα. Βεβαιώθηκα διτὶ μάζην επάσπει
τὴ βάσκη τῆς ἀνδρεδούμενῆς καὶ διτὶ ἀπὸ τοῖμα οὗ δὲν εἴη σαν
ν' ἔχει καὶ σοντός εἰσον ν.—Μά πᾶς; Εἰσάστε βέβαιος; Εἰσάστε βέβαιος; Ή μικρῷ τρύπα,
οὓς είτε μέτο ποὺ ηὔθαν... Ήώς σας είτε διτὶ μά ζωνυχόζεις; Ζε-
ρετε, διτὶ μάζην ἀπότιχης ἀπότιχης μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ στρατηγοῦ,
οἵ μισθωτώδεις δολοφόνοι δροζούσιν ν' ἔρι γάζιν ταῖς στήν
τραπέζανισσαν...—Κυρία, εἶνε φανερό, εἶνε βίστοι διτὶ ἔπαραν νὰ δουλεύουν στὴν
τραπέζανισσα, γατί τὴν ἴδια μέρα, ξανάρριζε γιατὶ σαν γάζιν ν' ὀ-
λεύονταν στὴν γάζιν πόρτα τοῦ στρατηγοῦ της γατί... Ναι, θὰ
ζωνυχίσουσαν, θὰ ζωνυχίσουσαν ἀπὸ τοῖμα... Ήμοι τόσο βέβαιος
γιὰ τὴν προσεχή επιστροφή μους, ἀπὸ τοῦ γειτοναρά, διτὶ μέσων
εἶχα διώξει τὴν ἀπότιχην γιὰ νὰ μην μπορεῖσα νὰ τὸ πρόσωπο
μετὰ τὴν ἀπότιχην μου, δὲν σας είτα νὰ τὴν ζωνυχήσετε. Καταλαβαί-
νετε τόσα τὴν γατήν μου καὶ γατά μάζηλα μόνος μου μά τόσο
βαρεία εἰδήντη... Τὸ έχανα αὐτὸς γατί ηὔσεσθαι διτὶ δὲν είχα πολὺ μόνο
ένα ποτῆρια νὰ επιτηροῦ: μιὰ μικρή τρύπα καὶ μισθωτώδεις...—Διστυχισμένες είτε μὲ φρονή
ἐπιστροφή ἡ Ματρένα. “Αθίλε μι-
κρῷ ντομούσοι, ποὺ δὲν μοῦ ἔτιτες
τίποτε... Κι' ἔγω ποὺ πήγα και
ζωνυχίσμα στὸ στόμα μου... α-
πέναντι σ' αὐτή την πόρτα ποὺ
μποροῦσε ἀπὸ στιγμὴ σ' στιγμὴ ν'
ἀνοίξῃ...—Οχι!.. κυρία.. γατέ ημιν
ἔγω πάσι!—Α! λατρεύετε καὶ λεόπαρδες!... Μὰ τί σέρετεστε;...
Κι' κατή τη πόρτα ποὺ δὲν τὴν εἴ-
πεβλεπετε κανεῖς τὸ ἀπόγεια;...
Κατά τὴν ἀπότιχη μας μπορεῖ νὰ
δην ἀνοίξαν... Μισθωτό νὰ έμπα-
τασια καμιατά δύσιμα μέσα...—Γ' αὐτὸς σας ἔστειλα μόλις
γνωστές στὴν τραπέζανισσα, ἀγα-
πητή κυρία... καὶ γι' αὐτὸς ἀνέβητε
κατά την πόρτα κι' άγγελοι δύνα-
ται επειδεῖξι εντελῶς τυχαία, διτὶ
τὴν είλην σπρώξεισι οὐδέτε
ηνα κατά την πόρταν... Οχι! δὲν
είχαν ἀγγείσει, κατά τὴν ἀπότιχη
μας, τὴν πόρταν...—Α! ἀγατημένο καὶ ήρωεύ-
κο μάρτυρεδι!... Μὰ ἀκούστε
με... δικούστε με, ἀγγελές μου...
Μὰ ἀκούστε με... αὐδόντε με...
Κοντέων πειδὲ νά κάστω... Τὸ κε-
φάλι μου είνε ένα μπαλόνι ποὺ τὸ

τρωτέαι ή καρφίτσα της μικρής τρύπας... "Α! ή πορφίτσες!.. Ή καρφίτσες!.. Μιλήστε μου για τις καρφίτσες.. Μά δχι.. Πέστε μου πρώτα τι σας κάνει νύ ποτεύετε ότι θύ ξαναγινόσουν ατ' την πόστα... Πώς μπορέσατε νύ το καταλάβετε αντό;.. Άπο μιά μισηρή τρίτα καρφίτσας;..

—Κυρία, δεν υπάρχει τώρα μιά μόνο τρίτα.., 'Υπάρχουν δύο... Δυο τρίτες από καρφίτσα;

—Ναι, δύο.. Μιά πατήμα και μιά καινούργια.. Γιατί αυτή ή δεύτερη τρίτα.. Γιατί έτσιδή η πρώτη ήταν λιγό στεγή, μέλησαν τις μεριάσουν και, κυθώ τη μεγάλωσαν, δέσποιν μέσα ή μότη της καρφίτσας, μάζας καρφίτσας γυναικείον κατέλλου.. Αυτή ή μότη βούλεσται άγρια στην πλήρη τρύπα και την φράξει..

—"Α! καταλαβανώ τώρα γιατί εξετάζετε τις καρφίτσες τών κατέλλου.. Ελε γοιτόν τόσο εύκολο νύ τρυπήση κυνέις μιά πόρτα με μιά καρφίτσα;

—Επόλωτατο.., 'Αφού λοιπον έφραξε ή πρώτη τρίτα με τη σπουδή μότη της καρφίτσας, έκριναν ανάγκαιον ν' ανοίξουν δεύτερη.. Για ν' αρχίσουν αυτή τη δεύτερη τρύπα, άρκου ή μότη της καρφίτσας είχε σπάσει, χρηματοποίησαν την αιχμή ένος συνγκά.., "Έπειτα τελείωσαν την τρίτα με την καρφίτσα τον κατέλλου.., Η δεύτερη τρύπα είναι άγρια πιο κοντά στη σύρτη από την πρώτη!.. Μά μήν κανείσθε κυρία!..

—Μά το θ άρ ο ς ο ς ν .. θ άρ θ ο ς ν!

—"Ετσι νομίζω κι' έγω, είτε γαλάνιος δ Ρουλταμπιά.

—Μά δεν καταλαβαίνω, γιατί, άρκου έχετε μιά τόσο προμερή βεβαϊότητα, καθόσαστε έδω ήσουλα.., Μεγάλως θέως!.. Τι σας δίνει την απόδειξη ότι δεν ήσαν άδικα;

—Μιά μικρή καρφίτσα συνηθισμένη, γιρίζα.., Ορι καρφίτσα κατέλλου αυτή τη φράδα.., Ας μή συγχιζουμε τις καρφίτσες.. Θύ σας δείξω σε λίγο..

—Θύ μέ ούν κάνω τό ικανό πού αιώνιο μου εις τις καρφίτσες του, αντός ή μικρός μου ζεγκέλος, διατησανέων τού θεού!..

Καί θέλω νά τὸν σηρίξῃ μὲ διάκριτα μέσα στά μεράτος της πού εξερευναν, μά έκεινος τοσιδιζήστηκε πάσι και της ξέφρυγε.., Η Ματρένα άναστανε βαθειά και τὸν φώτηρος:

—Η εξετασις πού πάντας ποδ ούλικον στις καρφίτσες τῶν κατέλλου δεν σας απέδειξε τίτοτε;

—Ναι.., Η πέμπτη καρφίτσα τῆς θύλως Νατάσας είχε τη μότη της στασιμένη..

—Διατησία! φώναξε ή Ματρένα πέφτοντας στην πολυθρόνα της.., Ο Ρουλταμπιά τὴ σηρώσει, λέγοντάς της :

—Τι έχετε.., έχετασα και τις δικιές μας καρφίτσες.., Νομίζετε λοιπον πώς θύ άσας ίπποτασάδων μὲν είσισαν στασιμένη μά αύτές;.. Θύ σκεφτόμουν άπλουτατάτα δι την χρηματοποίησαν γά μά θελιγού έργασία. Αδτο είν' δλο!..

—"Ω! είν' άλιθεια! Ελν' άλιθεια!.., Συγχωρέστε με, Παναγία μου.., Αντός δ μικρός θά με τρελλάνη.., Τι θύ γινόντους κιούσις αυτόν;

Καί, αυτή τη φράδα, κατώφθισε σε νύ τοῦ πάροι τὸ κεφάλι μέσα στὰ κείσια και τὸ φίλησε παράφορα στὸ μέτωπο.

—Μά δ Ρουλταμπιά τὴν έσποιωσε άπότομα, λέγοντάς της :

—Μ' έμποδίζετε νύ βλέπο

Τότε ή Ματρένα κατάλιψε. Πράγματι δ Ρουλταμπιά, δεν είχε πάρει νά κυντάξῃ ατ' τις άνκυτες πόρτες τοῦ δωματίου της Ματρένας και της τουαλέτας, στὸ βάθος, έντελώς στὸ βάθος, τὴ μοιραία πόρτα τῆς δύοις, διαδέρμιος σύρτης έλαμψε πάτω ατ' το κίτρινο φῶς τοῦ καπνιλού, πών έκαψε διτά στὸ κρεββάτι τοῦ στρατηγοῦ.

Τέλος ο νεαρός ρεπόρτερ ἔκαψε ένα νέρινο και, αιολουθούμενος από τη Ματρένα, πορχώθης, πατώντας στὶς άκρες τῶν ποδῶν του, ὡς τὸ καπνόφλι τῆς κάμαρας τοῦ στρατηγοῦ.

Ο Φεόντορ Φεοντόροβιτς Τρεμπασόφι κωμιδάν. 'Ανάστανε βαθύτερα, μά δ ὥντος του φωνάτου γαλήνιος. Οι έφιλτες τῆς προπογνώμενης νύχτας δεν τὸν βασινέαν. Καί η στρατηγίνα είχε ίσως έν μέρει δικτο νά πονήσει διαδίδη στὸ νορμωτικό πού έπαιρνε, πάθει βράδιο, γιατί τώρα τὸ ποτήρι μὲ τὸ νορμωτικό ήταν γεμάτο και φωνάταν πώς δέν

τὸ είχε άγγιξει παθόλου.

Τὸ κρεββάτι βρισκόταν σὲ τέτοια μέση, όπου ο στρατηγός και δύτης άκρως, δὲν μπορούσε νύ δη τὴν πόρτα τῆς σκάλας τῆς θύρως, διατηρούσας την ποτήρη μὲ τὸ νορμωτικό και διάφορα δύλα φάρμακα και διάφορα είλανε βάλει τὴ βόμβα κατά τὴν άποτελεσματική πόρτα. Τίποτε λοιπόν δεν ήταν πιο εύκολο, για δυοις καταρρέων ν' άνοιξη αυτή τὴν πόρτα, παρόν ν' άπλωση μὲ τὴ άγριολυκόνδυνα..

Ο Ρουλταμπιά, φτάνοντας στὸ κατόπιν, γλύπτησε πλάι, έτοι πού νά μη γράψει ατ' τὴν πόρτα τῆς πόρτας και' έπειτα μὲ τὰ τέσσερα. "Ετοι πλησίως θή την πόρτα τῆς θύρως μέν. Παρατήσθησε τητε δι μικρή κοινή καρφίτσα πού είχε τοποθετήσει τὸ προηγουμένο βράδυ δύσιν στὸ πάτωμα, πλάι πλάι στὴν πόρτα, ήταν πάντα άδύσθη στὴ θέση της. Αδτο τοῦ φανέρων δι τανείς δεν είχε άπαντες τὸ πόρτα..

Σαναγύρωσε πάσι, άνοιχτομήτρε, πέρασε στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας και' έπειτα μὲ τὴ Ματρένα, σὲ πολὺ χρηματή ποντική ποντική.

—Θά τοιαίστης, τὴς είλε, τὸ πτωμάτιο σας, νά αυτή τη γονία του δωματίου τῆς τουαλέτας, απ' δύο μπορεί νά βλέπη κανείς τὴν πόρτα, χωρίς δικιός και νά τὸν βλέπη διποιος θά είχε κολλημένο τὸ μάτι του πάσι από τὴν τούπα τῆς πόρτας. Κάμετε απόδη μὲ τὸν πιο φριστικό τρόπο τοῦ κόσμου και πηγαίνετε κατόπιν ν' άνασταντητε. "Εγώ θά περάσω τὴ νύχτα μου στὸ σπρόμα και σᾶς βεβαιῶ δι τη θέληση μου τὸ ξένον στρώμα της σπάσαν, στὸ δύοτο πέρασα τὴ γετενή νύχτα, πιστώ απ' τὴν πόρτα!..

—Ναι, μά θ' αποκοινωθήτε!.. Δεν θέλω!..

—Τὸ φαντάζεστε κιούσια!....

—Δεν θέλω! Δέν θέλω! Δέν θέλω ν' αγρύπνω στὸ πόρτα ποτέ τὰ μάτια μου.., "Έπειτα δεν δύο μπορέσω ποτέ νά κουμπιθῶ.., Αφήστε με λοιπόν κοντά σας..,

Ο Ρουλταμπιά, δεν έπειμενε περισσότερο και μαζεύτησαν κι οι δύο στὸ σπρόμα. Ο νεαρός ρεπόρτερ είχε σταυρώσει τὰ πόδια του μὲ άπάνεια, μά ή Ματρένα στεκόταν στὰ τέσσερα μὲ τὸ πεφάλι προτεταμένω, μὲ τὰ μάτια καρφαμένα στὴν πόρτα, σάν δια μια μποντάνη νόμισμα νά δρομίση.

Η στημένες περφονήσαν μέσα σὲ μά βαθειά στοιχί, ποὺ τὴν τάμαξε μόνο ή άσωνότι άναστα στὸ σπρόμα της δύοις πάσι από τοὺς έγιαλτες του ή ποὺ θά ξυπνούσε, γιατί άστενίτηκαν, άπλωσε τὸ χέρι του πάσι τὸ τραπέζι, δύοις δροσιστόταν, τὸ πότηρο μὲ τὸ νορμωτικό.., "Έπειτα δικιός είναι πάλι άστητος και' πολύ

στάψης τον ήταν μισάνωχτο και κάθει τὸσο πάλι τη γειτί του σύλλεγαν. Γιά μια στιγμή, δ Ρουλταμπιά και' ή Ματρένα, νόμισαν πάλι μά κινητόντων με τὸ πότηρο της θύρως, μέντον ή δημι ξεχώριζε χλοιή και τραγηή άπάνω στὸ μαζεύτα. Τὸ πάτωμα τον ήταν μισάνωχτο θά είχει τούτη την πόρτα, μέντον ή δημι ξεχώριζε χλοιή και τραγηή άπάνω στὸ μαζεύτα.

Τὸ καντίλη, έπάνω στὸ τέζαι, έριγνες κάτινες άνταίνεις στὰς γονιεις τῶν έπιπλων. Έπειτα νά λάμπη ή κινητή κινητή μάς εισόντας στὸν ποτήρο, και τὰ γιαλίνια μπονταλίνια μὲ τὰ φράσματα έπάνω στὸ πότηρο.., Μά, μέσα σ' δλο τὸ δωμάτιο, ή Ματρένα, έπειτα στὸν ποτήρο, στὸν πότηρο.., Κουφασιμένη πεινά νά σέξεται στὰ γόνατά της, είχε ξαπλωθεί μὲ τὰ γέραια της στο πηγαίνει της, μὲ τὸ βλέμμα της καρφαμένο πάντοτε στὸ σύντη.., Δέν δύο μπορείσαν μά ίδια νά πού δηλεύει δηλεύει δηλεύει.., Έπειτα δικιός είναι πάλι άστητος και' πολύ

Και καθώς ή δρες περνούσαν χωρίς νά σημειώσει τίτοτε, δ Ρουλταμπιά τὴν έννοιωσε στὸ πλάι του νά τρέμη μέτρο άγριον και' άνυπομνησία..

(Άκολουθεύει)

